

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. január 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KÉSZSÉG A JÓRA

Énekek: 185; 487,1-4; 331,5; 662

Lekció: János 15,1-8

Alapige: Zsidók 13,20-21

A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust, tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván tibennetek, ami kedves Ő előtt a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, jó volt énekelni és megvallani, Krisztus feltámadott, kit halál elragadott, és ezért a te néped örvendezhet és vigadhat.

Bocsásd meg, ha mégis szomorúsággal jöttünk, gondokkal megterhelve. Bocsásd meg, ha elfáradtunk a világ zaján. Szeretnénk most előtted kitárni a szívünket. Szeretnénk most kérni tőled értelmes, bölcs szívet, amely hallja a te szódat, amely vágyva várja a te igédet, Urunk, amely jelenlétedben tud örvendezni, hiszen csak a te jelenléted az, ami megvidámít, éltet, bátor szívet ad.

Ezért köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket. Megőriztél az idevezető úton. Köszönjük, hogy eljöhettünk, és nem lehetett lebeszél-ni bennünket, ha valaki akart volna, hogy ne induljunk el ilyen csúszós úton, ilyen rossz időben. Köszönjük, hogy a Szentlélek hozott ide bennünket, Urunk, a gyülekezet közösségébe.

Kérünk, hogy egy szívvel és egy szájjal hadd tudjunk téged magasztalni. Olyan sokszor énekeltük: halleluja, halleluja.

Köszönjük, hogy dicsérhetünk téged, megöletett szent Bárány, ki a bűnt mind elvette a véred árán, és mi így járulhatunk a kegyelem királyi székéhez, a kegyelem trónjához a mi Atyánk elé, és megköszönhetjük az életünket, ajándékaidat. Megköszönhetjük, hogy velünk voltál az elmúlt héten is, hogy örömben és bánatunkban is te vagy a mi vigasztalásunk és a mi hálánknak a forrása.

Kérünk, áldd meg együttlétünket, istentiszteletünket, „hogy szívünk egyenesen csak reád függesztessen.”

Ámen.

Igehirdetés

Heteken keresztül olvastuk bibliaolvasó kalauzunk szerint Isten igéjét a Zsidókhöz írt levélből, és a mai napon fejezzük azt be.

Mivel az elmúlt időszakban sok ünnep és rendkívüli esemény volt, ezért nem néztem utána, de úgy emlékszem, hogy nem hangzott igehirdetés a Zsidókhöz írt levélből. Most, mielőtt befejeznénk ennek a levélnek az olvasását, amikor megnéztem, mi következik vasárnapra, akkor Isten Szentlelke azt mondta nekem, hogy mehetünk tovább úgy, hogy erre a két versre nem figyelünk, a Zsidókhöz írt levél 13. fejezetének a vége felé, amelyet általában húsvétkor szoktunk áldásként mondani a gyülekezetnek. Tudniillik, hogy „a Békesség Istene, aki kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust, tegyen készségessé titeket minden jóra, akaratának cselekvésére, hogy azt cselekedjétek, ami kedves Őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké.”

Bár általában, ha egy levelet elkezdünk olvasni, akkor szoktunk róla néhány mondatot szólni, hogy majd, ha naponta olvassuk, akkor hogyan is olvassuk azt a levelet. Ki írta, kiknek, miért?

Engedjétek meg most, hogy két mondatban szóljak arról, hogy a Zsidókhöz írt levelet kiknek és miért írták. Nem lesz haszontalan, ha itt a levél vége felé mondjuk ezt el.

Először a Zsidókhöz írt levelet olyan zsidókeresztyéneknek (zsidókból lett keresztyéneknek) írták, akiknél féltő volt az, hogy visszaesnek.

A lelki életben is úgy van, mint ahogy a testi létünkben, hogy a dombról lejönni könnyebb, mint felfelé menni. A lelki életben is így van, nagyon könnyű visszacsúszni, és nehéz előrefelé haladni. Az volt

a féló, hogy ezek a zsidó-keresztyének, miután hallottak Jézus Krisztusról, az Ő váltságáról, elégtételéről, majd visszacsúsznak oda, ahonnan jöttek. Tudniillik a törvény cselekvésére. Az ószövetségi áldozatokhoz mennek vissza, pedig Isten igéje világosan kijelentette, hogy ezek az áldozatok, törvények, szertartások csak árnyképei az eljövendőnek.

Éppen ezért, ha a Zsidókhöz írt levél üzenetét össze akarjuk foglalni, akkor tulajdonképpen azt kell mondjuk, hogy a Zsidókhöz írt levél egy hatalmas prédikáció a Jézus Krisztus váltságművéről, elégtételéről, áldozatáról, a tökéletes főpapról. Eljött a tökéletes. Éppen ezért olyan fontos, hogy ezek az emberek meg is maradjanak a Krisztusban, az Úrban. Nehogy felváltsák Krisztust, odategyék a törvényt Krisztus mellé vagy helyett: Jó, jó a keresztyénség, de még ezt is meg kell tartanunk, ezt is cselekednünk kell...

A Zsidókhöz írt levél olyan szépen mondja: Krisztus elég, váltsága tökéletes, elégtétele teljes, és nincs üdvösség senki másban, mert az Atya azt akarta, hogy mindenekben Ő legyen az első. — Ezt jelenti ki Jézus Krisztusról az ige.

Figyeljük meg, miről beszél a mostani két vers. Most csak egyetlen dologra fogunk koncentrálni és figyelni ezen az istentiszteleten, hogy mit tanít Isten igéje a cselekedetekről. Mert ennek a két versnek (főleg a 21-nek) tulajdonképpen ez áll a középpontjában: Tegyen készségessé titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván tibennetek, ami kedves Őelőtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké.

Ezt fogjuk megnézni, és a 20. verset azért olvastam fel, mert ahhoz, hogy Isten késszé tegyen bennünket minden jóra, és jót cselekedjünk, annak mi az alapja. A 20. vers szerint az, amit Isten cselekedett. Ezért mielőtt Isten elmondaná az övéinek, hogy mit tegyetek, mit cselekedjétek ti, először arra irányítja a figyelmet: mit cselekedtem én. Hogy hangzik a 20. vers? „A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból örök szövetség vére által a mi Urunkat, Jézust.” — Ebben benne van, hogy a hívők jócselekedetei alapja a készség, amit Isten munkál, arra épül, hogy a hívőnek élő Jézusa van, azért, mert a békesség Istene kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát örök szövetség által, a mi Urunkat, Jézust.

És nem véletlen, hogy nemcsak a feltámadásról beszél, hanem az örök szövetség véréről szól az ige. Örök szövetség vére által, vagy talán jobb fordítás, hogy örök szövetség vérében. Tudniillik miről van

szó? Krisztus úgy támadt fel a halottak közül, hogy az Ő halála nem törlődött el. Ezért örök szövetség vérében, mert halála nem törlődött el, hanem örökkévaló erővel bír. Azaz Krisztus vére a feltámadás után is megtartja erejét az örök szövetség szentesítésére. — Ezt mondja Kálvin.

A feltámadás nem azt jelenti, hogy Krisztus halála megtörtént, olyan esemény volt, aminek mára már nincs jelentősége, haszna és ereje, mert Jézus feltámadt. Ezért mondja, hogy a halálból, mert meghalt, hogy a hívők szeme előtt legyen a Krisztus halála.

Hogy énekeljük? „Szemem elé állítsd szenvedésidet, vérrel koronázott szent keresztedet.” — Nemcsak a húsvéti nyitott sírt akarja az Úr szemünk elé állítani, hanem Krisztus halálát. Ezt mindig együtt kell szemlélni azért, mert ez a vér tisztít meg bennünket folyamatosan. Ez a vér nemcsak a Golgotán hullt, hanem ez a vér az örök szövetség vére, mert ehhez Isten szövetséget kötött. Jézus Krisztus, amikor vette a poharat, ezt mondta: ez az új szövetség, ezt cselekedjétek, és az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.

Ezt nemcsak azért mondja Jézus, mert éppen meghalni készül, mert Ő tudja, hogy „nem hagyod szentedet a sírban”, és harmadnap fel fog támadni, hanem azért, hogy a hívőknek mindig együtt legyen a szemük előtt: az Isten nagyságos tette, az Isten csodálatos cselekedete: Kihozta a halálból örök szövetség vére által a mi Urunkat, a Jézust. Két szót hadd emeljek ki ebből: azért, mert a hívők jócselekedetének mi lesz az alapja? Az, hogy Jézus a Pásztoruk, a másik: ”a mi Urunkat, Jézust”, vagyis csak az tehet jót, akinek az Ura Jézus Krisztus.

Tegyen készsé titeket minden jóra, mert még a megváltott és újjászületett ember sem erre kész, hanem folyamatosan kell várni, hogy tegyen készsé erre, az Ő akaratának cselekvésére. Mert a hívő és újjászületett emberben is az óemberi természet harcol az új ellen, harcol Isten ellen, mert megvannak a maga elgondolásai. — „Tegyen készsé titeket minden jóra, akaratának cselekvésére.”

Most három pontban megnézzük azt a nagyon világos bibliai igazságot, amely sajnos a beszűrődött ellenvélemények és ellentanítások miatt egy kicsit a mi felfogásunkat, hitünket, bibliai nézetünket is, megfertőzte. Tudniillik a Biblia azt tanítja, hogy semmi jónak a cselekvésére nem vagyunk képesek, hacsak a Szentlélek újjá nem szül bennünket.

Nagyon jogos volt annak a testvérünknek a kérdése, aki azt kérdezte: igen, de mi van azokkal a cselekedetekkel, amelyek jók? Mert ha valakin segítünk például a csomagjának vitelével, jó cselekedet?

Igen, csak egy dolgot ne felejtsünk el: a Biblia szerint az a jócselekedet, amely a mennyekben is jónak van elismerve. Tehát vannak jócselekedetek, amelyek emberi viszonyulásainkban, kapcsolatainkban jócselekedetek. De Isten szerint melyek a jócselekedetek?

Azt mondja itt az ige: „cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván bennetek, ami kedves Őelőtte”. Tehát mi a mérce? Nem a humánus. Nem az elvárás a mérce, hogy mi az elvárandó, ha én például egy idős asszonynak segíteni akarok. Mit várnak el? A bibliai mérce az ige szerint az, hogy cselekedjétek az Ő akaratát.

Miért nem számít a hitetlen ember jócselekedete az Isten előtt? Azért, mert a hitetlen ember nem Isten akaratát cselekszi. Nem is cselekedheti. Jézus Krisztus mondja (Jn 15): „Nálam nélkül semmit nem cselekedhettek.” Miért? Mert az igében meg van írva, hogy ami nincs hitből, az bűn. Hitben pedig csak az újjászületett ember tud cselekedni. Ami nincs hitből, az bűn, azt mondja a Biblia nagyon világosan. „Hit nélkül pedig lehetetlen az Istennek tetszeni.” Ha ez így van, akkor, akinek nincs élő hite, hogyan tetszene a cselekedete Istennek, ha ő maga sem tetszik Istennek. Mert Isten ellensége. Mert még a bűnben van. Ugye, hogy lehetetlen dolog.

Pedig nekünk a fejünkben nagyon az van, hogy a jócselekedet sokat számít. Honnan származik ez a téves eszme? Majd elmondom, hogy számít a jócselekedet, de sokan úgy gondolják, hogy a jócselekedetre azért van szükség, mert azt nekünk Isten majd beszámítja az üdvösségbe, a bűnbocsánatba.

A gyerekeknek szoktam mondani, és most hadd használjam ezt a képet: a jócselekedet mondjuk egy piros pont, és amikor kapsz egy piros pontot, akkor azzal eltörölsz egy feketét. Amikor gyűjtöd a piros pontokat a jócselekedetekkel, azzal törlődik a fekete. Sőt mikor annyi piros van, hogy nem tudsz mit csinálni, mert nem maradt egy fekete sem, akkor a piros pontokat felajánlhatod másvalakinek. Akkor neki is törölj el, Uram, vagy öt fekete pontot, mert most neki adom az én piros pontjaimat...

Ha így lenne, akkor az ember Istennel üzletelne. Istent üzletfélnek tekintené: Én is adok valamit, te is adsz valamit — hoci, nesze! Amennyit én adok, te is annyit adj. Én minél többet adok, te tartozol annál többet adni. — És akkor hol maradna a kegyelem? Hol maradna az Efézus 2,8-10? „Kegyelemből van üdvösségetek, hit által, és ez nem tőletek van, hanem Isten ajándéka ez.” Tehát mi az üdvösség? Ajándék. És hogy folytatódik? „Nem cselekedetekért, hogy senki ne

kérkedjék.” — Akkor egymás mellé állnánk, és azt mondanánk, hogy én ennyit cselekedtem, a másik kevesebbet, neki, Uram kevesebbet adj, mert én több jót tettem, mint ő. Vagy húznánk össze magunkat: igen, nem sikerült. Próbáltam, de nem ment. — Nem cselekedetekért, hogy senki ne kérkedjék. Senki ne dicsekedjék velem.

Ezért Isten eldöntötte, hogy a mennyországban egyetlen fizetőeszköz lehet (1Péter 1,18): nem arany, nem ezüst, nem veszendő holmi, hanem a drága vér. Az örök szövetség vére. Krisztus vére. Ne bízz abban, hogy te jót cselekedtél, mert Isten azért nem ad kegyelmet.

Egyszer megkérdezte valaki egy bibliaórán, illetve nem is kérdés-ként tette fel, hanem szinte kijelentésként és azt mondta: Teréz anya csak üdvözült. A következőt válaszoltam: hát ha neki Jézus Krisztus volt a minden mindenkben, és az Ő büntörlő vérebe kapaszkodott egyedül, és a kegyelmet Istentől várta, akkor üdvözült. De mert ő százezer leprást bekötözött, azért nem. Mert a Nobel békedíjjal járó összeget felajánlotta a szegényeknek, azért nem, mert az kérkedés lenne. Isten pedig megmondta: senki ne kérkedjék! Aki többet adott, az se, aki kevesebbet adott, az se. Aki többet tett, az sem kérkedhet, hogy túlteljesítettük. Akkor az egyik ember azt mondaná: én túlteljesítettem, a másik meg ott kucorogna: én próbáltam, de nem ment.

Ezért nincs különbség. A vétkekben sincs különbség, de a kegyelemben sincs különbség, mert Isten így döntötte el. Egyetlen dolog, ami az Ő „egeit meghatja”, az Jézus Krisztusnak a vére.

Ezért a nagy reformátori tétel az, hogy a jócselekedeteink nem érdemszerzők. Nem számíttatnak be az üdvösségbe. Mert a felállás az, hogy a hívőknek a jócselekedetei az üdvösségnek nem oka, hanem az üdvösség következménye. A képlet nem az, hogy jócselekedetek, ezért üdvösség, hanem fordítva: üdvösség kegyelemből, hit által, és ebből fakad a jócselekedet. Kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát. Mi van ebben burkoltan? Ő kapcsolt oda téged a Pásztorhoz. Ő tett juhokká.

Miért lennél jó? Mi farkasok vagyunk születésünktől fogva. Nem azt mondja, hogy a farkasok urát hozta ki, hanem „a juhok nagy pásztorát”. Azt mondja: a mi Urunkat, a Jézust. Ki mondhatja Jézust úrnak? Hogyan lehet Jézust úrnak mondani valakinek? Csak a Szentlélek által. És utána jön az, hogy tegyen késszé titeket minden jóra, akaratának cselekvésére.

A Biblia szerint (és ezt a tételt azért mondom hangsúlyozottan, mert aki ezt nem érti meg, az nem fogja érteni a Bibliát, de legfőké-

pen az Ószövetséget nem fogja érteni), a Biblia szerint az a jócselekedet, amit Isten elrendel. „Tegyen késszé minden jóra, akaratának cselekvésére.” Mert mi a jó? Ami Isten akaratával egyezik.

Aki az Ószövetséget nem így olvassa, az meg fog ütközni benne. Mondom, hogy hol fog először megütközni. Sokan teszik fel nekem ezt a kérdést, mert az újjá nem született ember nem érti meg. Nektek is feltették már azt a kérdést: Miért van az Ószövetségben annyi öldöklés? Nekünk ilyen Isten nem kell. Hullanak az emberek, mint őszez a legyek...

Például 2Mózes 32. Azt mondja Isten Mózesnek ott a tábor kapujában, mikor a nép a bálvány körül ugrál: kösd fel a kardodat, meg a kardotokat, s menjetek keresztül a táboron, és akit tudtok, vágjátok le. Háromezer ember hal meg. Máskor huszonnégyezer ember, máskor harminckétezer ember. Micsoda véres Isten! Pedig még a költő is tudott annyit, hogy: Ő nem az a véres Isten, az a véres Isten nincsen. (Babits). Sokan megütköznek, hogy létezik ilyen az Ószövetségben?

Mit olvasunk? Azt: kössétek fel a kardotokat! Ezt Isten mondta. Mert aki nem ezen fog állni, az mindig meg fog ütközni. Amit Isten mondott, azt kellett cselekedni. Mi volt a jó cselekedet? Nem az, ami a te szemedben jó, nem az, ami az emberek ítélete szerint jó, nem az, ami a humánom szerint megfelelő, hanem az a jó, amit Isten elrendel. Ami Isten akarata.

Ezt úgy szoktuk összefoglalni: ami a törvény. De a törvény nemcsak a Tízparancsolat, nem a mózesi törvények, hanem Isten teljes kijelentett akarata. Amit Ő mondott, azt kellett megtenni.

Mondok ellenkező példát is, hogy lássuk, miről van szó. Józsué 8. Jönnek a gibeoniták, és Isten megmondja, hogy ezt a népet ki kell irtani, mert különben ők irtanak ki benneteket. Az Úr tudja, hogy mit miért. Jönnek a gibeoniták, mutatják a sarujukat, hogy már el van használódva. Mutatják a kenyereket, hogy már penészes. Olyan messziről jöttünk! — Aztán innen jönnek a szomszédból. A vizes tömlők már ki vannak száradva, mert ezeket a múzeumból kihozták, és oda-tették Izráel szeme elé. És ezek meg könyörülők. Hát igen, kössünk velük szövetséget.

Jó cselekedet volt? Nem! Isten nem ezt mondta. Nem ez volt Isten akarata.

Vagy Uzza — azt sem értik sokan a Szentírásban, miért van leírva a 2Sámuel 6-ban, hogy Uzza megtartja a frigyládát. Hát nem jót akar? Nem, mert az a jó, amit Isten akar, nem amit az ember annak

vél. Amit mi a kis agyunkkal, eszünkkel, ösztöneinkkel azt gondoljuk, hogy az jó. Higgyétek el: ahhoz, hogy valaki jót tudjon tenni, azt a Szentléleknek újjá kell szülnie. Csak az újjászületett ember cselekedheti Isten akaratát, de az újjászületett ember akarja is cselekedni Isten akaratát.

Mit kérdezett Pál apostol, amikor újjászületett? Mi volt az első kérdése? Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Hát az nem volt jó, amit eddig cselekedtem? Ő azt gondolta, jó. De kinek volt jó? A papi rendnek. Az akkori vallásnak megfelelt. A főpapnak megfelelt. De nem az a kérdés, hogy a főpap helyesli, hanem hogy Isten mit szól hozzá. Isten mit szólt hozzá? „Saul, Saul miért üldözöl engem?” Kiderült, hogy amit te jónak gondoltál, az az én üldözésem. Pál apostolnak kinyílik a szeme, s azt mondja: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Csak az újjászületett ember kérdez. Az újjá nem született embernek az nem fontos, hogy mit akar az Isten. Csak az újjászületett embert kezdi már foglalkoztatni az, hogy mit akar Isten. Akkor Isten akaratát fölébe kellene helyezni az én akaratomnak. Ez is harc. Ezért mondja: tegyen késszé titeket. Tegyen készségessé minden jóra. Amikor megkérdezed, és Isten megmondja, akkor ne kezd felülbírálni, ne kezd kritizálni, ne légy okosabb, hanem: néki növekednie kell, nékem pedig alább szállanom. Érvényesíteni kell az Isten akaratát az életemben még akkor is — és erre az Úr Jézus Krisztus is szép példa: Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.

Ott a Gecsemánéban, a szenvedések között azt mondja: Atyám, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te. De ebben tesz készsé bennünket az Úr, aki kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát, akinek nem volt kérdés, hogy van-e hozzá ereje, hogy kihozza a juhok nagy pásztorát. Ha kihozta a halálból, akkor nyugodtan odateheted a te kis életedet, mert abban is el fogja végezni, mert Ő meg is cselekszi azt. Mert a Seregek Urának buzgó szerelme cselekszi ezt.

Éppen ezért végül arról hadd szóljak még, hogy a jócselekedeteknek mi az értelme? Mert jön a következő kérdés: Hát ha az Isten engem újjászült, akkor most már azt csinálom, amit akarok. — Sokan így gondolkoznak. Úgyis kegyelemből van üdvösségünk. Most már nem számít.

Akkor mi a cselekedeteknek az értelme a hívő életben? — ez a következő nagy kérdésünk. Erre is mondja a Biblia a maga válaszát.

Azt mondja a Káténk, hogy miért kell a hívőknek jót cselekedni? Azért kell, mert lehetetlen, hogy akik Krisztusba oltattak, a hála jó

gyümölcsöket ne teremjék. Ha valaki újjászületett, lehetetlen, hogy valamennyi gyümölcs ne legyen az életében. Nem biztos, hogy tele lesz a fa roskadásig, de lehetetlen, hogy valamennyi gyümölcs ne legyen az életében. Erről szól a János 15. Mert aki énbennem van, az gyümölcsöt terem – mondja Jézus. Aztán a mennyei Atya munkába veszi, megmetszi, igazgatja egy kicsit, hogy még több gyümölcsöt teremjen.

Ez a még több – ez az amiről a Zsidókhoz írt levél szól: tegyen késszé titeket minden jóra. Ez a „még több gyümölcsöt teremjen”.

Mert egyszer majd megnézi a mennyei Atya azt is, hogy mit cselekedtünk. Csak itt a nagy tévedés, hogy nem aszerint kapjuk a mennyei hajlékot, az üdvösséget, mert azt már megkaptuk. Azt mondja a Biblia: azért valami jutalmat kapunk. Azt nem tudjuk, arról nem ír a Biblia, hogy mi lesz a jutalom. Egészen biztos, hogy más lesz annak, akinek a fája roskadásig volt gyümölcsös, mint annak, aki csak két kis vackort tud felmutatni. De valami gyümölcsöt fel kell mutatni.

Miért kell jót cselekedni? Három dolgot mond a Biblia.

Az egyik: mert ezáltal dicsőítetik az Isten. Itt is benne van: „Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké”. Zsidókhoz írt levélben így fogalmazódik meg. Tudniillik ebből látszik meg, hogy él a fa. Mert a rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt, jó fa sem teremhet rossz gyümölcsöt. A reformátorok 450 évvel ezelőtt úgy mondták, hogy ahol van jó gyümölcs, ott kell lenni élő fának is. Egyrészt Isten dicsősége. Dicsőség örökkön örökké. Erre teremtett Isten bennünket, miután erre a bűn következtében alkalmatlanok lettünk, erre váltott meg bennünket: „Dicsőítsétek Istent a ti testetekben és lelketekben”. Nemcsak lelkünkben, hogy az éneknél kiengedjük a hangunkat. „A ti testetekben”, ez pedig a cselekedetekre utal.

A másik, amit komolyan kell vennünk: mert a gyümölcsök miatt lehetek bizonyos afelől, hogy valóban Krisztusban vagyok. Nekem örök életem van. Mindenkit el lehet bizonytalanítani, hogy megtért-e. De a gyümölcsök felől bizonyosak lehetünk, hogy nekünk életünk van Krisztusban. Különböznélünk nem tudnánk teremni, imádkozni, nem tudnánk az ígéretre figyelni, az ige nem lenne kedves nekünk, és itt sem lennénk a gyülekezetben. Ezek is gyümölcsök. És milyen nagy szükségünk van arra, hogy bizonyosságot vegyünk: igen, én Krisztusban vagyok. Ő enyém és én Övé.

A harmadik pedig azt mondja: azért kell a jócselekedet, mert felebarátainkat így nyerjük meg Krisztusnak. Mert mit akar a hívó ember? Azt, hogy felebarátja is üdvözüljön. El ne kárhozzon. Ez a felebarát

szeretete. „Szeresd felebarátodat, mint magadat” az erre vonatkozik. Azt akarni, hogy ő se kárhozzon el. Ez a legnagyobb szeretet, hogy ne kárhozzon el, hanem neki is élete legyen. Azt mondja az ige: így lát-hatják meg.

Mit mond Máté evangéliumában Jézus? Úgy fénylők a ti világos-ságotok az emberek előtt, hogy lássák (nem biztos, hogy hallani akar-ják), de hogy lássák a ti jócselekedeteiteket, és ezáltal dicsőítsék Jé-zust, mert övé a dicsőség.

Tehát sok ígét lehetne felsorolni: „Ne szóval szeressünk, hanem cselekedetekkel és igazsággal.” Az 1Péter 2,12: „Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket, mint gonoszte-vőket, a jócselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent.”

A pogányok között hogy tehetünk bizonyosságot Krisztusról? Nem biztos, hogy mindig úgy: menjetek és hirdessétek az evangéliumot, hanem úgy, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket. Az 1Péter 3,1-2: „Ha nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek.” A másik fél magaviselete által, szem-lélvén a ti istenfélelemben való feddhetetlen életeteket.

Mit akarnak szemlélni a pogányok? A mi istenfélelemben való feddhetetlen életünket. És ha nem ezt látják, akkor azt mondják: kö-szönjük, se ti nem kelletek, se a ti Jézusotok. De ha látják, akkor hát-ha megtörténik az, amit a kis prófétánál olvasunk: „Hadd menjünk ve-letek”. Vagy amit Ráháb mond a Józsué könyvében: Bizony az Úr a ti Istenetek az Isten. (Nem azt mondja Ráháb, hogy annyi evangélizáci-ón, csendesnapon részt vettem, hogy már csak megtérek.) Hadd, men-jünk mi is veletek. És belénk fognak kapaszkodni. (Zak 8,23).

Ezékiel 36,27; 4Mózes 15,39 — ugyanaz van itt, hogy cselekedjé-tek azt, ami Isten akarata. Azért jó ez, mert állandó kapcsolatra indít bennünket Jézussal. Tudniillik, aki Isten akaratát akarja cselekedni, annak minden percben vele kell járnia, és elé kell állnia: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Nem tudom, és a következő percben sem fogom tudni.

Ezért, mert nem tudjuk, mit cselekedjünk, „csak tereád néznek a mi szemek”. Ezért nézzünk az Úrra, mert Ő vezet minket szüntelen.

Énekkal válaszoljunk az ígére: 331,5 dicséretet énekeljük.

Hogy csak a Jézus és az ő szent Atyja
Törvénye légyen és szent akaratja

Cselekedetink zsinórmértéke:
Áldott királyunk királyi széke
Hű szíveinkben légyen felemelve,
És hűségére életünk szentelve;
Tégyen méltóvá a Jézus vére
A boldog lelkek lakóhelyére.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy csak a Jézus vére tesz méltóvá a boldog lelkek lakóhelyére. Nem is szeretnénk másba kapaszkodni, nem is szeretnénk mással dicsekedni, csak azzal, hogy Jézus Krisztus meghalt és feltámadt értünk. Meghalt bűneinkért, feltámadott megigazulásunkért.

Ezért az Ő vérébe rejtve igaz, tiszta, szabadok vagyunk arra, hogy jót cselekedjünk hálából azért a kegyelemért, amely eltörölte minden bűnünket. Hálából azért, mert szeretnénk annak a tetszésére élni, aki megszabadított az ördög fogságából, aki híven feloldozott, és a bűnnek kemény igájából szabadságra hozott.

Te vezesd az értelmünket, szívünket, cselekedetünket, Úr Jézus Krisztus.

Ámen.

Énekeljük a 662. éneket.

662 Mit használ keresztyénségem

✂ Weisse, Christian Felix (1726-1805)

♪ Bourgeois, Loys (±1510-1560)

✂ Kis János (1770-1826)

Mit hasz-nál ke-resz-tyén-sé-gem, Ha nem a sze-rint é - lek,

Ha nincs i - gaz ke-gyes-sé-gem, És vét-kez - ni nem fé - lek,

Ha az Úr-nak ös - vé - nyét Tud-ván, ron-tom tör - vé - nyét,

Azt, a - ki meg-halt é - ret-tem, Csak szám áld-ja, nem é - le - tem.

2. Mit használ nekem a jó hit,
Ha azt csak nyelvvel vallom,
De nem termem gyümölcsseit,
Inkább a bűnt javallom,
Ha rajtam erőt vesznek,
És rabszolgává tesznek
A megveszett indulatok,
Úgy, hogy velük nem bírhatok?

3. Segélj hát, Uram, életemet
Hogy tenéked szenteljem,
S minden cselekedetemet
Kedved szerint rendeljem!
Nyújts erőt és értelmet,
Minden lelki sérelmet
Hogy gondosan elkerüljek,
S végre mennyekben örüljek!